

Posudek na bakalářskou práci Romany Juříčkové „Projekt Nord Stream v kontextu evropské energetické bezpečnosti.“

Autorka si vzala za cíl popsat dva důležité momenty evropské energetiky – obecně evropskou energetickou politiku a jako konkrétní případ projekt plynovodu Nord Stream. Zejména ve druhém aspektu byla vidět autorčina snaha popsat všechny hlavní aspekt tohoto plynovodu, včetně postoje tranzitních zemí jako je Polsko nebo Pobaltí.

Zároveň je však nutno konstatovat řadu problémů spojených s předloženým textem. Hlavním nedostatkem je malý rozsah práce, a to s ohledem na 1) požadavky kladené na bakalářskou zkoušku a 2) poměrně široké téma.

Rozsah práce je cca 27 stran čistého textu (bez povinných stránek, obsahu či seznamu použité literatury) + 4 stránky literatury, která často není v textu použita. Přestože podle počtu znaků je práce těsně nad hranicí přijatelnosti, téma by si rozhodně zasloužilo mnohem více a na několika místech se zdá, že autorka práci natahovala tak, aby byl dodržen minimální stanovený rozsah.

Pokud jde o obsahovou stránku práce, malý rozsah textu je zde rovněž na škodu. Jakkoliv se původní záměr (tj. nejprve zanalyzovat evropskou energetickou politiku a do tohoto rámce zasadit roli projektu Nord Stream) zdál být zcela nosný, výsledek v předloženém rozsahu neumožnil autorce dostatečně poukázat na alespoň základní body projektu. Projekt Nord Streamu se měl patrně stát klíčovým bodem práce. Analýza, či spíše popis evropské energetické politiky zabraly mnoho místa, aniž by bylo možné postihnout všechny aspekty této složité problematiky.

V kapitole věnované Nord Streamu se potom autorka vymezovala na stručný popis geneze projektu, postojů jednotlivých zainteresovaných stran. Když už se autorka zmiňovala o jednotlivých státech a jejich vztahu k Nord Streamu, potom je nutno uvést, že se tato problematika týká mnoha dalších států. Především Ukrajiny a Běloruska, které jsou také „postiženy“ projektem a z něho vyplývajícími důsledky v nemalé míře (ve srovnání s Pobaltím nebo Polskem). Případ skandinávských zemí autorka vyřešila poměrně jednoduše s konstatováním, že se jedná o „méně problematické státy“, které už svůj souhlas ke stavbě plynovodu neodvolají, když už jej jednou daly (parafráze, např. s. 24 práce).

Pokud jde o zpracování, je patrné, že autorka čerpala v celých sekvencích z jedné publikace. Nejedná se sice o plagiát, nicméně četné zdroje k této práci mohly být zpracovány mnohem lépe a efektivněji.

Jakkoliv se autorka snažila přistupovat k problému objektivně, již na s. 13 v kontextu rusko-ukrajinské krize v roce 2006 se dopouští klasického klišé o vině ruské strany za zastavení dodávek plynu. Na Ukrajinu však tehdy plyn proudil (na rozdíl od autorčina mínění), avšak pod menším tlakem tak, aby se snížil podíl pro Ukrajinu (na což v Kyjevě reagovali nesankcionovanými odběry plynu určeného pro státy ležící dále na Západ). Rovněž tak je stereotypní označení Nabucca za čistě evropský, zatímco projekt South Stream za proruský. Navíc ani jeden plynovod (na rozdíl od autorčina tvrzení na s. 19 a 20) nemá dosud jasně stanovený zdroj. V případě South Streamu je tato situace závislá na dovozech ze Střední Asie nebo na výrazném zvýšení produkce v samotném Rusku. Obojí je prozatím značně nejisté.

V souvislosti s obhajobou by bylo vhodné diskutovat otázku alternativních zdrojů zemního plynu (těžba z břidlic) v EU, které státy prosazují tento trend a jaké to může mít dopady na využití Nord Streamu, stejně jako na energetickou spolupráci mezi Ruskem a EU.

Celkově lze konstatovat, že práce je spíše povrchní a plná obecných vyjádření, včetně obecných závěrů. Ačkoliv se vědecký přínos od bakalářské (ani magisterské) práce neočekává, zpracování tématu mohlo být mnohem poctivější. *Z výše uvedených důvodů hodnotím práci stupněm „dobře“.*

Slavomír Horák

V Praze, dne 24. května 2011